

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 96.239 van 8 juni 2001

A. 79.845/VI-14.702.

In zake : **1. NEUBERG** Didier,

**2. het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen
van Geneesheren-specialisten,**

die woonplaats hebben gekozen bij
Mr. Pierre DEMOLIN en
Mr. Yves BRULARD, advocaten,
rue de la Station 52
7060 Zinnik,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de Minister van Volksgezondheid,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. J.-L. JASPAR, advocaat,
Louizalaan 65
1050 Brussel.

2. de Minister van Sociale Zaken.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 18 augustus 1998 ingediende verzoekschrift, waarbij Didier NEUBERG en het Verbond der Belgische beroepsverenigingen van geneesheren-specialisten in hoofdorde de nietigverklaring vorderen van het koninklijk besluit van 27 april 1998 houdende vaststelling van de normen waaraan een functie "gespecialiseerde spoedgevallenzorg" moet voldoen om erkend te worden, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 1998, en, in bijkomende orde, de nietigverklaring van de artikelen 9, § 1 (gedeeltelijk), "en bij wijze van gevolg" van de artikelen 13 en 14 van hetzelfde koninklijk besluit;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevrouw DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2000, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories,

Gelet op de beschikking van 11 mei 2001, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 30 mei 2001;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. HACHEZ, advocaat, loco Mr. P. BRULARD en Mr. Y. BRULARD, advocaten, die voor de verzoekende partijen verschijnt, en van Mr. J.-L. JASPAR, advocaat, die voor de eerste verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer PAUL, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende juridische gegevens nodig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. De wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, bepaalt onder meer het volgende:

" HOOFDSTUK III. - Erkenning van ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten.

Afdeling 1. - Normen.

Onderafdeling 1. - Algemene normen.

Art. 68. De ziekenhuizen moeten de normen naleven, welke worden bepaald door de Koning, na advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Erkenning, te hebben ingewonnen.

Deze normen hebben betrekking op :

1° de algemene inrichting van de ziekenhuizen; hiertoe kan de Koning normen bepalen ondermeer met betrekking tot de vereisten inzake het minimum activiteitsniveau van het ziekenhuis, het soort of de soorten van zorgprogramma's, het soort of de soorten van ziekenhuisdiensten, de administratieve, technische en medisch-technische diensten en de minimale capaciteit aan bedden per ziekenhuis, eventueel rekening houdend met de aard van de activiteiten van de ziekenhuizen;

2° de inrichting en de werking van elk soort van diensten; hiertoe kan de Koning normen bepalen ondermeer met betrekking tot minimumvereisten inzake de capaciteit aan bedden, de technische uitrusting, het medisch, paramedisch en verplegend personeel, en tot het activiteitsniveau;

3° de organisatie van de verstrekking van dringende geneeskundige verzorging, in samenwerking met het geneesherenkorps, onverminderd de bepalingen van artikel 9 van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies.

(...)

Art. 76bis. De Koning kan, de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Erkenning, gehoord, de in artikelen 68, 69, 71, 72, 73, 74, 75 en 76 voorziene regelen geheel of gedeeltelijk en met eventuele aanpassingen uitbreiden tot afdelingen en functies van ziekenhuizen of ziekenhuisdiensten die Hij nader omschrijft.";

2. Het koninklijk besluit van 27 april 1998 waarbij sommige bepalingen van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, toepasselijk worden verklaard op de functie "gespecialiseerde spoedgevallenzorg", bepaalt inzonderheid het volgende :

"Artikel 1. De gespecialiseerde spoedgevallenzorg wordt beschouwd als een functie van een ziekenhuis zoals bedoeld in artikel 76bis, ingevoegd door de wet van 30 december 1988 in de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987.

Art. 2. De functie 'gespecialiseerde spoedgevallenzorg' moet in staat zijn de vitale functies te vrijwaren, te stabiliseren en te herstellen en is belast met de opvang van elkeen die er zich aanmeldt of erheen wordt gevoerd en waarvan de gezondheidstoestand onmiddellijke verzorging vereist of kan vereisen.

De opvang omvat :

1° het onthaal;

2° de eerste zorg en desgevallend de vrijwaring, de stabilisering en het herstel van de vitale functies;

3° een diagnostische en therapeutische oriëntatie;

4° desgevallend, een eerste observatieperiode, niet langer dan 24 uur, met het oog op de diagnostische en therapeutische oriëntatie;

5° alles wat nodig is voor de continuïteit van de zorgverlening aan al dan niet in het ziekenhuis opgenomen patiënten.

Art. 3. De artikelen 15, 68, 71, met uitzondering van de bepaling die de integratie in het in artikel 23 bedoelde programma als erkenningsvoorwaarde oplegt, 72, 73, 74, 75 en 76 van voormelde wet zijn van overeenkomstige toepassing op de in artikel 1 bedoelde functie.

Art. 4. Onze Minister van Volksgezondheid en Pensioenen en Onze Minister van Sociale Zaken zijn, ieder wat hem betreft, belast met de uitvoering van dit besluit."

3. Het op die rechtsgrond vastgestelde koninklijk besluit van 27 april 1998 houdende vaststelling van de normen waaraan een functie "gespecialiseerde spoedgevallenzorg" moet voldoen om erkend te worden, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 1998, dat hier wordt aangevochten, heeft de architectonische normen en de normen op het gebied van uitrusting, organisatie en werkzaamheden vastgesteld waaraan de functie "gespecialiseerde spoedgevallenzorg" moet voldoen om erkend te worden en te blijven; de bepalingen van dat besluit die dienstig zijn voor het onderzoek van de voorliggende zaak, zijn de volgende:

" Art. 9. § 1. De medische permanentie wordt waargenomen door minstens één, minstens halftijds aan het ziekenhuis verbonden, geneesheer met één van de volgende kwalificaties:
1° een geneesheer-specialist houder van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde;
2° een geneesheer-specialist in opleiding om de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde te behalen;
3° een geneesheer die de opleiding, bedoeld in artikel 5, § 2, 2°, b), van het ministerieel besluit van 12 november 1993 tot vaststelling van de bijzondere criteria voor de erkenning van geneesheren-specialisten, houders van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde, alsook van de stagemeesters en stagediensten in de urgentiegeneeskunde gevolgd heeft.

(...)

HOOFDSTUK V. - Overgangsmaatregelen

Art. 13. Gedurende een periode van twee jaar vanaf de inwerkingtreding van dit besluit kan de in artikel 9, § 1, van dit besluit bedoelde medische permanentie ook worden waargenomen door een geneesheer-specialist bedoeld in artikel 2, § 1, van het ministerieel besluit van 12 november 1993 tot vaststelling van de bijzondere criteria voor de erkenning van geneesheren-specialisten, houders van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde, alsook van de stagemeesters en stagediensten in de urgentiegeneeskunde, die zijn erkenning als geneesheer-specialist heeft verkregen uiterlijk op de datum van inwerkingtreding van dit besluit.

De Minister die de Volksgezondheid onder zijn bevoegdheid heeft kan deze overgangstermijn verlengen indien zou blijken dat bij het verstrijken van deze

termijn nog niet voldoende artsen voldoen aan de voorwaarden bepaald in artikel 9, § 1, van dit besluit.

HOOFDSTUK VI. - Slotbepalingen

Art. 14. De bijlage 1 van het koninklijk besluit van 28 november 1986 houdende vaststelling van de normen waaraan een dienst voor medische beeldvorming waarin een transversale axiale tomograaf wordt opgesteld, moet voldoen om te worden erkend als medisch-technische dienst zoals bedoeld in artikel 6bis, § 2, 6°bis, van de wet op de ziekenhuizen, gewijzigd door het koninklijk besluit van 12 augustus 1991, wordt opgeheven.

Art. 15. Dit besluit treedt in werking de eerste dag van de zesde maand volgend op deze gedurende welke het in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt, met uitzondering van de artikelen 1, 2 en 3, § 1, eerste lid, 1°, 3°, 5°, 6°, 7°, en 8°, en tweede lid, die in werking treden de eerste dag van de vierentwintigste maand volgend op deze gedurende welke dit besluit in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt."

4. Het ontwerp dat het bestreden besluit zou worden, is op 9 juni 1994 en op 10 oktober 1996 voor advies voorgelegd aan de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Programmatie en Erkenning.

Hetzelfde ontwerp is voorgelegd aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State, die daarover drie adviezen heeft uitgebracht, namelijk op 13 juni 1995, 25 november 1997 en 19 maart 1998 (L.24.412/8, L.26.426/3 en L.27.503/3).

Overwegende dat de verzoekers een eerste middel ontlenen aan schending van de artikelen 3, § 1, 84 en 85 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973; dat ze aanvoeren dat over het bestreden besluit eerst door de Raad van State een advies is uitgebracht op 19 maart 1998, binnen een termijn van drie dagen, met toepassing van artikel 84, eerste lid, 2°, terwijl de motivering van de spoedeisendheid, zoals die is opgenomen in de aanhef van het besluit, ofwel een tautologie is, ofwel geen uitstaans heeft met de betwiste bepalingen betreffende de normen die van toepassing zijn op de medische staf; dat ze inzonderheid aanvoeren dat de goedkeuring van de normen voor de erkenning van de functie "gespecialiseerde spoedgevallenzorg" geen spoed vergde, voorzover al heel wat jaren op die normen gewacht wordt, en in ieder geval sedert de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 7 augustus 1987 houdende coördinatie van de wet op de ziekenhuizen, waarvan artikel 68 bepaalt dat aan de hand van normen bepaald moet worden hoe de dringende medische hulp geboden moet worden;

Overwegende dat de adviezen L.24.412/8 en L.26.426/3 van 13 juni 1995 en 25 november 1997 door de verwerende partij zijn aangevraagd zonder dat zij daarbij om spoedbehandeling heeft verzocht; dat alleen advies L.27.530/3 op 18 maart 1998 is aangevraagd binnen een termijn van drie dagen; dat de afdeling Wetgeving op 19 maart 1998 haar advies heeft uitgebracht, dat de volgende "algemene opmerkingen" bevat:

" Over eerdere versies van het ontwerp heeft de Raad van State reeds advies gegeven op 13 juni 1995 (advies L.24.412/8) en 25 november 1997 (advies L.26.426/3).

Over de bepalingen die reeds voorkwamen in de ontwerpen L.24.412/8 of L.26.426/3, alsmede over de bepalingen die in het thans voorliggende ontwerp zijn opgenomen ten gevolge van door de Raad van State gemaakte opmerkingen, is de adviesbevoegdheid van de Raad van State uitgeput.

Het onderzoek van het ontwerp is in beginsel dan ook beperkt tot de nieuwe bepalingen, met inbegrip van die welke een nieuwe draagwijdte gekregen hebben, anders dan als gevolg van de in de vorige adviezen gemaakte opmerkingen.

Volgens de adviesaanvraag is de enige nieuwe bepaling die van artikel 15. Het voorliggende advies is in beginsel dan ook beperkt tot het onderzoek van die bepaling.";

dat in hetzelfde advies over artikel 15 het volgende wordt gezegd : "Binnen het kader van een dringend onderzoek zijn bij dit artikel geen opmerkingen te maken";

Overwegende dat het middel, gesteld dat het gegrond is, alleen, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, tot de nietigverklaring van artikel 15 van de bestreden handeling kan leiden; dat de verzoekers niet gevolgd kunnen worden wanneer ze stellen dat de nietigverklaring van die enkele bepaling zou verhinderen dat de bestreden handeling, en meer bepaald de artikelen 9, 13 en 14 ervan, in werking zouden treden, en ze er dus belang bij hebben dat middel op te werpen; dat die nietigverklaring immers, gesteld dat ze uitgesproken wordt, niets zou afdoen aan het feit dat de bestreden handeling de tiende dag na de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad bindend is geworden, krachtens artikel 6 van de wet van 31 mei 1961 betreffende het gebruik der talen in wetgevingszaken, het opmaken, bekendmaken en inwerkingtreden van wetten en verordeningen, aangezien geen andere termijn is bepaald; dat de verzoekers niet uitleggen in welk opzicht die situatie voor hen beter zou zijn dan de situatie zoals die zou zijn indien artikel 15 van de bestreden handeling, waarbij de inwerkingtreding met zes maanden wordt uitgesteld, wordt toegepast; dat het middel, voorzover het ontleend is aan schending van artikel 3, § 1, van de genoemde wetten op de Raad van State feitelijke grondslag mist,

aangezien het ontwerp dat de bestreden handeling zou worden om advies aan de afdeling Wetgeving is voorgelegd; dat de verzoekers er geen belang bij hebben het middel op te werpen voorzover het ontleend is aan schending van de artikelen 84 en 85 van dezelfde wetten;

Overwegende dat de verzoekers een tweede middel ontleen aan "schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aan schending van het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel, aan dwaling omtrent het recht en omtrent de feiten en, voorzover nodig, aan ontstentenis van een verantwoording voor de aangenomen norm ten aanzien van de artikelen 35ter en 35sexies van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies, gelezen in samenhang met de artikelen 10 en 11 van het ministerieel besluit van 30 augustus 1978 tot vaststelling van de algemene criteria voor de erkenning van geneesheren-specialisten, stagemeesters en stagediensten, en met bijlage A.4.b van het ministerieel besluit van 15 september 1979 tot vaststelling van de bijzondere criteria voor de erkenning van geneesheren-specialisten, stagemeesters en stagediensten voor de specialiteit van anesthesiologie, en met artikel 25, § 4, van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen"; dat ze aanvoeren dat luidens artikel 9, § 1, 1° en 2°, van het bestreden besluit de geneesheren-specialisten die geen houder zijn van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneskunde geen "medische permanentie" mogen verzorgen, en dat met punt 3° ervan een huisarts die de opleiding bedoeld in artikel 5, § 2, 2°, b), van het ministerieel besluit van 12 november 1993, heeft gevolgd wel de mogelijkheid geboden wordt om die "medische permanentie" waar te nemen; dat ze in een eerste onderdeel stellen dat het niet gerechtvaardigd is geneesheren uit te sluiten die de facto dezelfde taken hebben uitgeoefend als de geneesheren-specialisten in de urgentiegeneskunde, maar geen houder zijn van de beroepstitel die tot dan toe niet vereist was; dat ze aanvoeren dat vóór de inwerkingtreding van de bestreden handeling geneesheren-specialisten, zoals de eerste verzoeker, werkzaam mochten zijn in de urgentiegeneskunde op voorwaarde dat ze erkend waren als specialist in één van de twaalf specialiteiten genoemd in artikel 2, § 1, van het ministerieel besluit van 12 november 1993 tot vaststelling van de bijzondere criteria voor de erkenning van geneesheren-specialisten houders van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneskunde, alsook van de stagemeesters en stagediensten in de urgentiegeneskunde; dat ze stellen dat artikel 6, § 1, van het genoemde ministerieel besluit weliswaar een mogelijkheid bood om erkend te worden als geneesheer-specialist met bijzondere bekwaming in de urgentiedienst, maar daarvan geen noodzakelijke voorwaarde maakte voor de

uitoefening van een functie op een spoedgevallendienst, terwijl luidens artikel 9, § 1, 1° en 2°, van de bestreden handeling alleen de geneesheren-specialisten die houder zijn van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneskunde en de geneesheren-specialisten in opleiding om de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneskunde te behalen de "medische permanentie" op een spoedgevallendienst mogen waarnemen, in tegenstelling tot de overige geneesheren-specialisten; dat ze aanvoeren dat onder de gelding van de regeling die van kracht was vóór de bestreden handeling de bevoegdheid van een specialist in de anesthesie-reanimatie om dringende medische hulp te verstrekken reeds was erkend, en dat indien de betwiste bepaling thans nieuwe erkenningscriteria voor urgentiegeneskunde wil opleggen, die criteria aangepast hadden moeten worden overeenkomstig de artikelen 35ter en 35sexies van koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst; dat ze voorts aanvoeren dat de betwiste bepaling, voorzover ze de geneesheren-specialisten uitsluit, een feitelijke dwaling bevat, aangezien ze op geen enkel objectief gegeven steunt, en een rechterlijke dwaling, voorzover ze artikel 11 van het ministerieel besluit van 30 augustus 1978 tot vaststelling van de algemene criteria voor de erkenning van geneesheren-specialisten, stagemeesters en stagediensten schendt; dat ze stellen dat geneesheren-specialisten reeds verplicht zijn hun bekwaamheden tijdens hun beroepswerkzaamheden te onderhouden en uit te breiden door praktijkervaring en wetenschappelijke werkzaamheden, en dat de overheid en de raadgevende instanties daarvan, zoals de Hoge Raad van Geneesheren-specialisten en van Huisartsen of de verschillende erkenningscommissies nooit enige opmerking hebben gemaakt of gekregen omtrent een gebrek aan opleiding op het gebied van de urgentiegeneskunde; dat ze in een tweede onderdeel aanvoeren dat "geneesheren-specialisten, zelfs wanneer ze geen houder zijn van de titel van bijzondere bekwaming in de urgentiegeneskunde, een hogere opleiding hebben genoten dan een huisarts die de opleiding bedoeld in artikel 5, § 2, 2°, b) heeft gevolgd, waarin de opleiding zit die gevolgd is wanneer een brevet wordt uitgereikt, zodat niet wordt ingezien waarom ze niet ook gemachtigd worden de "medische permanentie" te verzorgen op de dienst gespecialiseerde spoedgevallenzorg, en daarmee de in het middel genoemde bepalingen worden geschonden"; dat ze aanvoeren dat de huisartsen met toepassing van artikel 5, § 2, 2°, b), van het ministerieel besluit van 12 november 1993 een verkorte opleiding kunnen volgen, waarmee ze een brevet kunnen halen na een door een universitair ziekenhuis georganiseerde, theoretische en praktische opleiding te hebben gevolgd ten belope van 120 uren en 240 uren stage in een erkende dienst, gespreid over 24 maanden, met inbegrip van ten minste 10 pre-ziekenhuisinterventies met een vitaal karakter; dat ze stellen dat huisartsen die houder zijn van dat extra brevet de permanenties op de dienst spoedgevallen mogen waarnemen in tegenstelling

tot de geneesheren-specialisten, terwijl de extra opleiding van de eerstgenoemden, waarvoor ze een brevet hebben gekregen dat nooit een duidelijk omschreven wettelijke inhoud heeft gehad, minder verregaand is dan die van de tweede groep, wat een schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat ze stellen dat de discriminatie des te meer vaststaat daar artikel 25, §§ 3 en 4, van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen een lijst met prestaties bevat die, indien het gaat om spoedgevallen zoals bedoeld in artikel 26, § 5, verstrekt mogen worden tijdens de permanenties, terwijl het gaat om prestaties die uitsluitend zijn weggelegd voor geneesheren-specialisten of kandidaat-specialisten; dat ze besluiten dat "bij wijze van gevolg" de artikelen 13 en 14 van het bestreden koninklijk besluit vernietigd moeten worden, voorzover artikel 13 alleen een overgangsbepaling bevat ten gunste van de geneesheren-specialisten die geen bijzondere beroepstitel urgentiegeneskunde hebben, een bepaling die doelloos wordt indien erkend wordt dat die geneesheren ten onrechte uitgesloten zijn van artikel 9, en artikel 14 de vroegere regeling opheft gezien de inwerkingtreding van artikel 9, terwijl de vroegere regeling opnieuw moet worden ingevoerd indien artikel 9 vernietigd wordt;

Overwegende dat de Raad van State, die geadieerd is omtrent een beroep tot nietigverklaring van een verordening van een administratieve overheid op grond van artikel 14, § 1, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, alleen mag kennis nemen van de middelen ontleend aan de onwettigheid, en niet aan de omstandigheid dat die verordening inopportuun is;

Overwegende dat de verschillende onderdelen van het middel en de talrijke uiteenzettingen daarvan hierop neerkomen dat het door de bestreden handeling teweeggebrachte verschil in behandeling van de geneesheren-specialisten enerzijds en de geneesheren die houder zijn van een bijzondere titel in de urgentiegeneskunde anderzijds, wanneer het gaat om het verzorgen van de "medische permanentie" op een dienst voor gespecialiseerde spoedgevallenzorg, als ongerechtvaardigd wordt bestempeld;

Overwegende dat de verwerende partij het aangevoerde verschil in behandeling niet betwist, maar dit wil rechtvaardigen door te stellen dat de geneesheren-specialisten weliswaar een zekere bekwaamheid hebben op het gebied van spoedgevallenzorg, maar dat deze beperkt is tot hun eigen specialiteit, terwijl de spoedeisende gevallen die zich kunnen aandienen in het kader van de functie "gespecialiseerde spoedgevallenzorg" gevallen kunnen zijn die onder een specialiteit vallen waarmee ze niet vertrouwd zijn;

Overwegende dat een zodanige rechtvaardiging niet lijkt te steunen op feitelijk onjuiste of op onregelmatige wijze gekwalificeerde of beoordeelde motieven; dat het voor het overige niet aan de Raad van State staat de opportuniteit ervan te beoordelen; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 14.000 frank, komen ten laste van elk van de verzoekers ten belope van 7.000 frank.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op acht juni tweeduizend en één door :

de HH.	HANSE,	staatsraad, wnd. voorzitter,
	LEWALLE,	staatsraad,
	DAOÛT,	staatsraad,
	HARMEL,	griffier.

De Griffier,

De wnd. Eerste Voorzitter,

P. HARMEL.

Ph. HANSE.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.